

Sonet č. 12

Když slyším zvon, jak odměňuje čas,
a v tlamě noci vidím mizet den,
když střibrem prokvétá už černý vlas,
a jaro seřásá květ za květem,
když vidím zas, že opadlo listí,
a holý strom že neskýtá už stín,
že zeleň léta vezou po strništi
jak na marách a s vousy od osin,
pak tvoji krásy ptám se v obavách,
zda tuhle zkázu času vydrží:
než každá krása obrátí se v prach,
má vidět jinou vedle sebe žít;
pod kosou času jednou padne každý,
jen ten, kdo plodí, může přežít navždy.

238

Sonet č. 138

Jak sama ctnost se tváří moje milá,
já tvářím se, že nevím, že mi lže,
jen aby ona v přesvědčení žila,
že nezkušený jsem jak mladíček.
A já se potom vskutku cítím mladší,
bláhovost je to – ona zná můj věk,
ač víme pravdu, oba lžem si radši –
nechcem znát pravdu, lež je pro nás lék.
Ona se tváří, že mne nepodvádí,
já zase před ní nechci ztratit tvář,
skrývám svá léta, nalhávám si mladí,
tu lež své vášni kladu na oltář.
Když na loži s mou milou ležím, vím,
že ve svátost s ní tu lež proměním.

239

(Přeložil Martin Hilský)